

dieper glorenden kleurengloed een wonderbare wereld. Wat zal zijn lot zijn? Hij groeit en groeit en wordt zoo schoon....

„Wij blazen bellen aan den afgrond van het leven”.

In ernst: dit kleine verhaaltje „ter inleiding”, genaamd „Bellen Blazen”, lijkt mij in zijn soort volmaakt, en ik vind zelfs dat deze inleiding een beetje al te groote verwachting geeft van het ingeleide, ik vind dat kleine verhaaltje het allermooiste van den heelen bundel. Zelf is het als een prachtig gelukte „geblazen bel”, schoon afgerond, wonderlijk goed in zich zelf besloten, glanzend en schitterend door zijn kleuren, die aldoor drijvend en veranderend zich in elkander schijnen op te lossen. Het tafreeltje, dat ons te zien gegeven wordt, is niet van veel beduidenis, is ondramatisch, ja bijna alledaagsch — de humor, die dit alledaagsche redden moest, ontbreekt dan ook niet — maar de hoofdzaak is: wij zien het werkelijk, dat kleurige tafreeltje, wij zien het en bewonderen het in zijn gratie. De familie blaast bellen; de kinderen zijn begonnen; maar de groote menschen doen weldra en van ganscher harte mee. Bevalliger spel is haast ondenkbaar. En welk een.... o waarschijnlijk gansch toevallig, maar uitnemend gevonden symbool van schoone nutteloosheid: een zeepbel! Welnu, daaromheen, om het „grasterras” heen, waarover de bellen huppelen, om het huis heen, waar de familie woont en bellen blaast, geschiedt het groote oogstwerk der boeren, staat het „geweldige, lachende en steunende leven”, en ofschoon de schrijver ons verzekert dat „de boeren dronken waren van vreugde”, wij weten dat het hier alles ernst is, ernst uit noodzakelijkheid. En onze gedachten, van ons die dit nú lezen, gaan even naar de nog veel geweldiger, vreeselijker ernst, die thans, allicht, leeft rond dat villatje in het noorden van Italië, waar het echtpaar Scharten-Antink heeft gewoond en heeft bellen geblazen, bellen van zeep en bellen van woorden....

O, de werkelijke zeepbellen, ze waren prachtig, maar ze werden toch wel bijna geëvenaard in proza-strophen als deze:

„Het werd een luideloos ballen-werpen met al die witte kolfjes; een stil tournooi van kleurige droomen, zonder botsing noch zege. Alsof een regenboog van zwevende rondheên uiteen viel, zoo bloeide de lucht in een zwerfenden dans. Het was een jongleeren met etherische parelen; het was een raketten met hemelbloemen van dauw en ochtendglorie; het was een aureool van wichtlooze, veeltintige werelden over de hoofden van een Godenvolk. Soms vlogen die diafane kogels heen in een ijlen trek, snel maar zacht als welbewuste zaden, zoekend een vruchtbaren kiemgrond. Eén streefde er hoog en hooger, en zwenkte op den wind, en toog voort over het huis....

„Maar geduld deed er andere groeien en groeien in al rijker en dieper kleuren tot de grootte van een tuinspiegel. In prachtig groen en rood en geel, verdrijvend door het gladde vlies, blonk er in kromme kaatsing huis en hemel, gazon en cypressen, een klein-klaar tooverland van zonderlinge diepte en tintengloed.

„En ten leste werden zij al teêrder en subliemer en hachelijk broos. Er kwamen er in helle metaal-gloren, enkel lazuur en goud; het blauw werd sulferig en zwart, het goud werd brandend, en als in heet stof verstoof dit kranke schoon....”

Zie, dit ware ook werk voor Couperus geweest, maar hij had het stellig niet beter gedaan. Hij zou meer herhalingen gegeven hebben en minder werkelijke verrukking, nog meer elegantie misschien, maar stellig minder substantie, die zich in broosheid verhult.

Er staan dan nog acht andere vertellingen in dit bundeltje, n.l. De Vogelaars; De Vrouw met de Pruik; Santa Caterina del Sasso, het einde van een mirakel; Clorinda; De Kapper van Tremalfo; De oom van Sili; Quintino, of de geleerde Veteraan; en: De Zinkput, eene herinnering aan Hol-